

віці від 18 до 29 років, які майже в однаковій кількості (23 %) мають, короткострокові та довгострокові трудові контракти. Зменшення чисельності мігрантів в цій групі спричинено тим, що більшість молоді у цьому віці їдуть навчатися за кордон, та сприймають зайнятість, як короткострокову можливість підзаробити [5].

Висновки. Отже, міграційна політика держави повинна бути спрямована на створення таких умов для сільського населення, щоб міграція була не вимушеною необхідністю, а свідомим вибором. Розвиток сільського господарства і сільських районів може вирішити основні проблеми, що викликають міграцію, такі як бідність сільського населення, відсутність продовольчої безпеки, нерівність, безробіття, відсутність соціального захисту, а також виснаження природних ресурсів внаслідок деградації навколишнього середовища і зміни клімату. Інвестування в сталий розвиток сільських районів, процес адаптації до змін клімату та стійкі засоби до існування в сільських районах – важлива частина глобальних відповідних заходів щодо вирішення проблеми міграції.

Список літератури.

1. Міграція як чинник розвитку в Україні. – К. : МОМ, 2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.iom.org.ua/sites/default/files/mom_migraciya_yak_chynnyk_rozvytku_v_ukrayini.pdf.
2. Статистика / Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua.

УДК: 351:68:002.8

ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА РЕАЛЬНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ ЯК ДРАЙВЕР РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Ортіна Г.В., д.н.держ.упр.
Таврійський державний агротехнологічний університет
імені Дмитра Моторного
м. Мелітополь, Україна

Summary. *The article explores and theoretically substantiates ways to improve the country's investment policy. In the current conditions of dynamic economic development it is necessary to form effective mechanisms of implementation of innovation policy, which will allow to achieve competitive advantages in the domestic and foreign markets.*

Keywords: *investments, innovations, public policy, competitiveness.*

Постановка проблеми. Розвиток національної господарської системи в межах антикризової стратегії, буде визначатися тим, наскільки вони будуть

доповнені відповідними перетвореннями і зусиллями в інституційній, соціально-культурній та політичній сферах.

Основні матеріали дослідження. Успішність реалізації заходів, спрямованих на розвиток національної господарської системи в межах антикризової стратегії, буде визначатися тим, наскільки вони будуть доповнені відповідними перетвореннями і зусиллями в інституційній, соціально-культурній та політичній сферах. Зокрема, за роки ринкових перетворень в Україні так і не було створено повноцінного інституційного середовища, необхідного для стабільної та ефективної економічної діяльності господарюючих суб'єктів, їх економічного і технологічного прогресу.

Розвитку інноваційного підприємництва в Україні сприятиме також формування інститутів цінних паперів (інвестиційних банків і фондів, страхових компаній), метою яких є забезпечення вільного руху акцій та інших фінансових інструментів. Широкі можливості закладені, наприклад, у використанні вторинних фінансових інструментів; використання опціонів дає змогу підприємству отримати безвідсотковий кредит, а покупець-брокер здійснює часткову передоплату майбутнього виробництва нової продукції. При цьому в контракті передбачається, що в разі відмови від поставок безвідсотковий кредит перетворюється на комерційний з відповідною ставкою. Нагальною потребою стає формування в Україні системи венчурного фінансування інноваційних підприємств реального сектору економіки, адже венчурний бізнес органічно поєднує в собі два види підприємництва: фінансове й інноваційне. Доцільне створення двох фондів: галузевого та регіонального. Причиною низьких темпів розвитку венчурного бізнесу в Україні є, з одного боку, те, що держава не бере на себе реальних ризиків інноваційної діяльності, тоді як за кордоном під час створення венчурних фондів внесок держави становить до 40% капіталу фондів. З іншого боку, у чинному законодавстві відсутні юридичні форми, адекватні потребам венчурного бізнесу, а процедури реєстрації венчурних фондів є складними. Через нерозвиненість фондового ринку спостерігається низький рівень ліквідності венчурних інвестицій і невеликий вибір доступних стратегій. Є і проблеми, пов'язані з нестачею кваліфікованих менеджерів. Внаслідок названих обставин більша частина венчурних інвестицій спрямовується не в нові компанії, а у вже наявні. Інструментом активізації інтересу до венчурного фінансування інноваційних проектів може бути проведення венчурних ярмарків. Модель організації Венчурних ярмарків була вперше розроблена в США. У процесі ярмарків вирішуються три основні завдання, такі як оцінка інвестиційного потенціалу у високотехнологічній сфері, надання посередницьких послуг виробникам і споживачам наукомістких проектів, підвищення освітнього рівня учасників у галузі використання різноманітних фінансових інструментів. У США за рахунок проведення венчурних ярмарків у наукомісткий сектор залучається понад 90 млн. дол. на рік. Перетворення знань у головну рушійну силу розвитку суспільства, зростаючі темпи інноваційного оновлення вимагають докорінної перебудови системи освіти. Освіта має стати безперервним і стратегічно орієнтованим процесом, який дасть змогу фахівцям у процесі роботи отримувати нові знання для інноваційних галузей і сфер діяльності. Такий

підхід передбачає державну підтримку освіти на перспективних напрямках, а також субсидування створення робочих місць у наукомістких галузях. Оскільки головним споживачем інновацій є виробництво, необхідно забезпечити його сприйнятливість до нововведень, яка досягається за дотримання таких умов: – інноваційна діяльність є неодмінною умовою виживання і підтримки конкурентоспроможності виробництва; – виробництво має або може залучити необхідні для інноваційної діяльності ресурси; – є вичерпна інформація про можливість інноваційних перетворень і очікувану ефективність інноваційних проєктів; – державна політика забезпечує необхідні і достатні преференції для мотивації інноваційної активності підприємств, що враховують ризики і тривалі терміни окупності інновацій. Однією з головних умов ефективного функціонування НІС є інтеграція інноваційної сфери в ринковий простір. При цьому, незважаючи на те, що сама по собі комерціалізація наукових результатів створює передумови востання інноваційної сфери в систему ринкових відносин, без відповідних організаційно-економічних перетворень це завдання не може бути вирішено. Зростання ролі інноваційної діяльності на сучасному етапі розвитку національної економіки пов'язане, з одного боку, з найвищим рівнем напруженості конкурентної боротьби, а з іншого – з перетворенням інновацій в найпотужніший інструмент ринкового змагання.

Список літератури.

1. Застрожнікова І.В. Засади формування механізмів державного регулювання сільського господарства / І.В. Застрожнікова // Інвестиції: практика та досвід. 2010. № 7. С. 87–90.
2. Застрожнікова І.В. Практичні аспекти методики оцінки рівня державної підтримки суб'єктів фермерського сектора. / Застрожнікова І.В. // Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки) / За ред. М.Ф. Кропивка. – Мелітополь: Вид-во Мелітопольська типографія «Люкс», 2012. - №2 (18), том 5.
3. Олексенко Р.І., Ортіна Г.В. Особливості інноваційно-інвестиційної політики антикризового розвитку реального сектору економіки України. Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії. 2018. № 5 (17). С. 33-39.
4. Олексенко Р.І., Ортіна Г.В. Формування інноваційної політики реального сектору економіки як особливого напрямку розвитку України. Економіка та суспільство. 2018. № 18. С.173-180.
5. Петрига О. М., Яворська Т.І., Прус Ю.О. Економіка аграрного підприємства: навчальний посібник / за ред. О. М. Петриги, Т. І. Яворської. Мелітополь: Вид-во Мелітопольська типографія «Люкс», 2016. 498 с.
6. Прус Ю.О. Інвестиційна діяльність в АПК України. Молодий вчений. 2017. № 1.1. С. 68-72.